

הו-הו הקטן

כתבה

עמי קראוס-רוזנטל

ציורים

ג'ן קורצה

פעם על ענף עץ
דובדבן חי ינשוף
בשם הו-הו.
הוא היה צעיר ושמח.

הוא אהב ללכת לבית הספר

הוא אהב לשחק מחבואים
עם חיות ביער.

הביט ימינה..
הביט שמאלה...
ושוב ימינה...
כן, יפה...

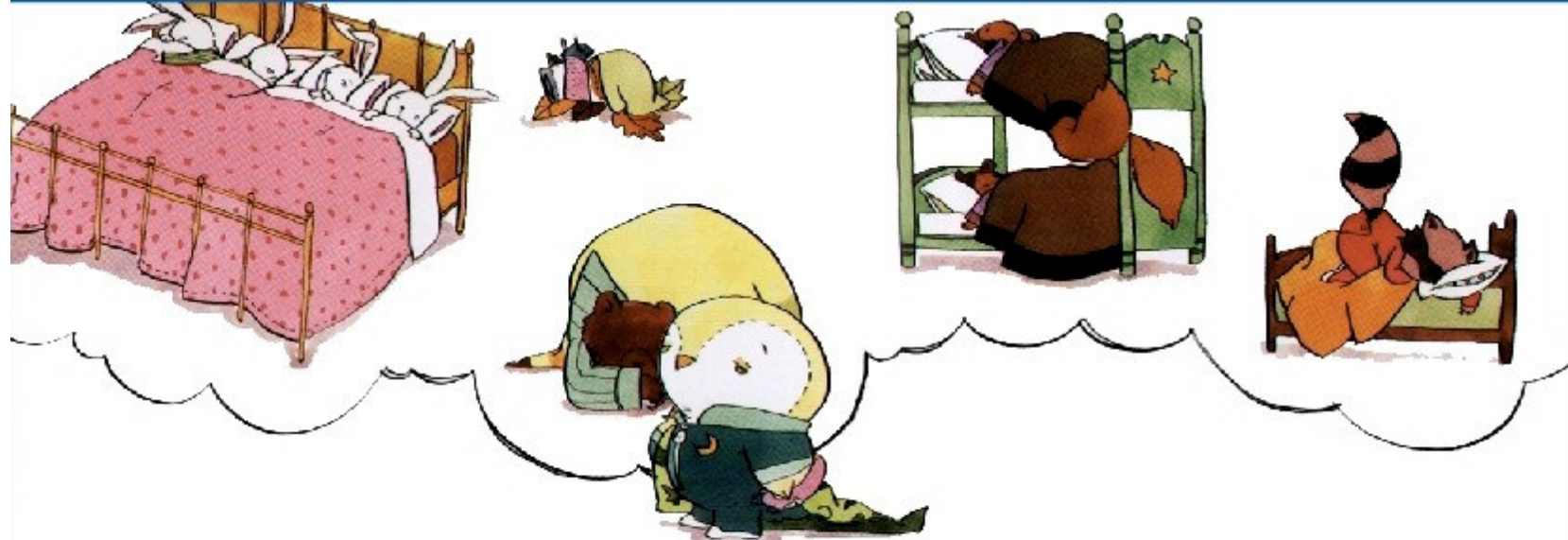
הוא אפילו אהב
להתאמן בצפייה
שלימדה אותו אמא.

אך דבר אחד הוא לא אהב:

שעת שינה.

כי כשאתה ינשוף,
אתה נשאר ער מאוחר,
מאוחר, מאוחר..
ככה זה כשאתה ינשוף.

"כל החברים שלי הולכים לישון הרבה יותר מוקדם!
למה אני צריך להישאר ולשחק לבד!
זה לא צודק!"

"אם אתה רוצה להיות ינשוף חכם
אתה חייב להישאר עד מאוחר
בלילה" אמר אבא ינשוף "ובכלל לא
מעניין אותי מתי חבריך הולכים
לישון. במשפחה הזו הולכים לישון
מאוחר וזהו זה!"

"תישאר ער עוד שעה אחת, אז
תוכל ללכת לישון" התפשרה
אמא.

"שעה שלמה???" הוא בכה.
"רק שעה אחת!" היא אמרה.

"כשאגדל, אתן לילדיי ללכת
לישון מתי שרק ירצו"
חשב הו-הו.

הוא קפץ על
המיטה.

הוא שיחק בחרבות

הוא בנה לו מבצר.

הוא התנדנד בגינה.

"אולי מספיק?"
ביקש.

"עוד עשר דקות, אדוני
הצעיר.
ותפסיק לנדנד!"

"טוב, טוב" בכה הו-הו.

דקה אחת..
שתי דקות..
שלוש דקות..
ארבע דקות..
חמש דקות..
שש..
שבע..
שמונה..
תשע..
עשר!

"הנה! שיחקתי כבר עשר דקות. עכשיו
אני יכול ללכת למיטה?"

"כן, עכשיו לך לישון, אבל.."

"הוּוּ! הוּוּ! לישון!!!"
והו-הו הקטן עף ישר למיטה.

"ורצית הרי כוס מים"
הוסיף אבא ינשוף.

"חכה!" קראה אמא ינשוף
"מה עם סיפור ללילה טוב?"

אבל היה כבר
מאוחר מדי.

הו-הו הקטן ישן
כבר חזק.

אז עטפו אותו בעלים ונישקו
על מצח והוא המשיך לישון.

